

NA OBISKU PRI JURIJU DALMATINU

Bila je ura slovenščine. Na začetku smo ponavljali o protestantizmu. Tudi Adam Bohorič, Jurij Dalmatin in Primož Trubar niso manjkali. Nato pa nam je učiteljica razdelila literaturo, saj smo si morali izpisati čim več podatkov o naših protestantih. Ko sem v roke dobila list, na katerem je bil nekakšen življenjepis Jurija Dalmatina, so moje misli ušle daleč nazaj v preteklost.

Pred sabo sem zagledala možaka v črnem plašču. Najprej sploh nisem vedela, kdo je, ker je bil s hrbtom obrnjen proti meni. Nato pa se je neverjetno hitro obrnil in spoznala sem, da je ta bradati mož sam Jurij Dalmatin. Na kratko me je ogovoril, a jaz nisem vedela, kako bi mu odgovorila. Le tiho sem ga pozdravila, nato pa svoj pogled usmerila v tla. Potrepljal me je po rami in skupaj sva odšla v prostor, podoben kakšni manjši cerkvi. Takoj sem opazila, da je bil v kotu cel kup knjig. Tudi Bohoričeve Zimske urice ter Trubarjeva Katekizem in Abecednik so bili med njimi. Na mizi, v središču prostora, pa je bila odprta knjiga, ob njej črnilo in gosje pero. V knjigi so bile zapisane nenavadne črke. Le zrla sem vanjo, ker nisem vedela, kaj naj rečem ali storim. Dalmatin je pristopil k meni in mi prebral nekaj povedi iz knjige. Njegovo govorjenje je bilo drugačno, kot je današnje, čeprav je na trenutke delovalo zelo podobno. Njegov glas pa je bil zelo močan, v njem se je začutil ponos. Seveda, saj je bral svoje delo, prevod Svetega pisma. Nato je sedel na leseno klopco, tik ob steni. Pripovedoval mi je o Bohoriču in takratnih težkih časih. In že ko je skoraj končal pripoved o svojih doživetjih, je zazvonil šolski zvonec in takrat so se moje misli zbistrile. Še vedno pa mi ni bilo povsem jasno, kaj se je dogajalo med uro.

Vem le, da so Dalmatin, Bohorič, Trubar in Krelj ustvarjali za nas. Čeprav je bilo takrat vse to prepovedano, čeprav so katoliki knjige zažigali, so se te knjige, ki so za nas najpomembnejše, ohranile. In še sedaj, ko je od njihovega nastanka minilo že skoraj 500 let, se teh knjig in mož še vedno spominjamo. Prav pa bi tudi bilo, da si jih za vedno zapomnimo, saj brez njih ne bi bilo našega jezika in Slovenci ne bi bili to, kar smo.

Katja Koren, 9. A
OŠ Adama Bohoriča Brestanica
Mentorica: Vera Kustec